

1. Hlavním cílem práce je zjistit úroveň dovednosti autokorekce žáků s různými stupni znalostí ruského jazyka. Vycházím z vlastní zkušenosti, že se ve škole soustředí pozornost zejména na známky z testů a učitelé často práci s chybou nedoceňují, nebo ji nezahrnují do výuky kvůli nedostatku času. Předpokládala jsem, že pokud studenti s chybami v hodinách pracují, bude se výrazně zlepšovat dovednost autokorekce jejich mluvených i písemných projevů. Pokud však tuto metodu práce učitelé nevyužívají, chyby, které po neúspěšné samostatné korekci vyvstanou, by měly i přesto měnit svůj charakter v závislosti na dosažené úrovni jazykových dovedností jednotlivých skupin studentů. Předpokládala jsem, že nejúspěšnější při autokorekci budou nejvíce pokročilí žáci s převahou chyb gramatických, nejméně úspěšní budou začátečníci s chybami pravopisnými.
2. Dalším cílem, který jsem si v této práci stanovila, je navrhnout učitelům některé další způsoby práce zaměřené na rozvíjení dovednosti autokorekce. To zejména z toho důvodu, abych ukázala, že se nácvik této dovednosti v hodinách ruského jazyka nemusí omezit pouze na cvičení v učebnici, která vytvoří za tímto účelem autoři učebních pomůcek.
3. Třetím cílem je analyzovat učební soubor z hlediska nácviku autokorekce, tedy zjistit, je-li tato dovednost žáků využívána a rozvíjena v některé moderní, běžně užívané, učebnici ruského jazyka.